

Sygn. akt III CSK 93/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku A. P. i X. Y.
przy uczestnictwie R. G.
o wpis roszczenia w księdze wieczystej [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie A. P. i X. Y. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 listopada 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie skarżących w sprawie występuje konieczność wyjaśnienia treści art. 16 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece w kontekście stanu faktycznego sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana w tym przepisie przesłanka została wykazana.

Skarżący nie wykazali potrzeby dokonywania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko odnośnie wymagań dotyczących wniosków o wpis do księgi wieczystej przyjmując, że w każdym przypadku podstawą wpisu do księgi wieczystej są dołączone do wniosku dokumenty, zakres zaś rozpoznania wniosku o wpis wyznacza art. 626⁸ § 2 k.p.c.

(por. postanowienie SN z dnia 22 maja 2001 r. II CKN 109/01, niepubl.; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2012 r. V CSK 39/12 niepubl.; postanowienie SN z dnia 16 listopada 2011 sygn. akt II CSK 538/10 niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2013 r. III CSK 171/12 niepubl.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]